

Arrest

nr. 171 585 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. In hoofde van verzoeker:

“De heer die verklaar te heten Naam+ voornaam : S.D.

Geboortedatum: (...)1973 Geboorteplaats : Aliaj Shkoder Nationaliteit: Albanië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vastgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

° Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure in maart 2012 het grondgebied te hebben betreden. Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd zijn verblijf verder toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 03.06.2013 werd zijn laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat :

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot ver verwijdering gevolg heeft gegeven:

Geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.1.2014 betekend op 10.2.2014”

1.2. In hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen:

“De mevrouw die verklaar te heten Naam+ voornaam : S.A.

Geboortedatum: (...)1984 Geboorteplaats : Gruemire Shkoder Nationaliteit: Albanië

En minderjarige kinderen

S.D. (...)2012

S.O. (...)2014

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vastgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

° Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure in maart 2012 het grondgebied te hebben betreden. Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd haar verblijf verder toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 03.06.2013 werd haar laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat :

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot ver verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.1.2014 betekend op 10.2.2014”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM juncto de formele motiveringsplicht ex artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt op geen enkele wijze rekening met de door verzoekers ingeroepen medische problematiek in hoofde van hun jonge zoon, D.

De Staatssecretaris heeft kennis van de medische problematiek van D. (vertraagde ontwikkeling en autisme), minstens behoort hij hiervan kennis te hebben, aangezien hiervan uitdrukkelijk melding werd gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter dd. 1 oktober 2015.

Het werd omstandig toegelicht dat behandeling voor Dior niet beschikbaar noch toegankelijk is. (cfr. administratief dossier) Deze aanvraag "medische regularisatie" werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 30 oktober 2015; tegen deze beslissing werd eveneens beroep aangetekend, gelet op de manifest gebrekkige motivering.

Alleszins werd geen inhoudelijke beoordeling uitgevoerd van de ernst van de medische aandoening van Dior en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandelingsmogelijkheden in Albanië.

Voor de beoordeling van huidig beroep is het belangrijk vast te stellen dat bij de afgifte van het bevel op geen enkele wijze tekening wordt gehouden met de medische problematiek van Dior, terwijl de Staatssecretaris hiervan onbetwistbaar wel kennis had. gelet op de ingediende aanvraag o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

Ook bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de medische problematiek van de jonge Dior.

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval van een zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of zijn verwijdering geen schending zou opleveren van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10):

" Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé ».

Vrije vertaling : « Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tot de gedwongen verwijdering. "

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci.

Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9 ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch., 51/2478/001, Exposé des motifs, p.36).

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d' éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés. sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur: notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. »

Vrije vertaling onderlijnd fragment :

“Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...)”

In casu hebben verzoekers verschillende medische attesten bij hun aanvraag 9ter Vw. gevoegd, waarin de medische problematiek van Dior wordt beschreven. (cfr. administratief dossier)

Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van Dior, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Albanië, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM.

Om die reden dient de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

Aangezien er terzake geen enkele motivering voorligt, noch enig onderzoek werd gevoerd, ligt anderzijds ook de schending voor van de formele motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2. ACCESSORIUM SEQUITUR PRINCIPALE

Niettegenstaande het feit dat uit art. 7 Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, dient vastgesteld dat de Minister pas overgaat tot afgifte van het bevel na betekening van de beslissing m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. (zie in dezelfde zin RvV 138 413 dd. 28.01.14)

Een en ander blijkt uit het feit dat

- *De beslissingen op dezelfde datum tot stand komen;*
- *Door eenzelfde attaché worden genomen;*
- *Op eenzelfde dag worden betekend;*

Tegen de beslissing van onontvankelijkheid werd eveneens een annulatieberoep ingediend.

Gelet op de uit te spreken nietigverklaring van de kwestieuze beslissing, dient ook de bestreden bijlage 13 (dit is een volgbeslissing) te worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverklaring. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partijen verwijzen zelf naar de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag die zij hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omwille van de situatie van hun zoon D.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op dezelfde datum als de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de situatie van de zoon van verzoekers, kan dan ook niet worden bijgetreden: er is immers gewacht met de afgifte van de bevelen tot was beslist over de aanvraag.

Het beroep dat zij hadden ingediend tegen deze beslissing, waarin de aanvraag onontvankelijk werd bevonden, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 171 584 van 11 juli 2016. In dit arrest werd het volgende geoordeeld:

“De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.10.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. .

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.10.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan eert aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangehaald van de materiële motiveringsverplichting juncto de zorgvuldigheidverplichting juncto artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partijen betogen in essentie dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de aandoening "autisme" die wordt gesuggereerd in de medische attesten.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 oktober 2015 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.10.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.09.2015 en de medische stukken d.d. 14.07.2015, 23.07.2015 en 25.06.2015 blijkt dat betrokkene een vertraagde verbale ontwikkeling en gedragsproblemen heeft. Er is in casu echter geen sprake van een ziekte of aandoening waarop medisch handelen een impact zou kunnen hebben, de problematiek situeert zich louter op pedagogisch vlak.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

In het standaard medisch getuigschrift van 24 september 2015, dat werd voorgelegd door de verzoekende partijen wordt onder de rubriek "Diagnose" gesteld: "Vertraagde verbale ontwikkeling – gedragsproblematiek". Er is geen sprake van een diagnose autisme, ook niet in de bijlagen van 14 juli 2015 en 23 juli 2015. In het medisch verslag van 25 juni 2015 staat het volgende te lezen:

"Diagnose/Besluit

Vertraagde verbale ontwikkeling

Gedragsproblematiek

➔ Vraag naar endocrinologisch, metabool probleem??, autisme

[...]"

De suggestie dat er mogelijks sprake zou kunnen zijn van autisme behelst geenszins de diagnose, en wordt later niet bevestigd in het standaard medisch getuigschrift van 24 september 2015, zoals reeds gesteld. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geen rekening houdt met mogelijke aandoeningen die niet werden weerhouden in het standaard medisch getuigschrift en die niet werden gediagnosticeerd.

2.3. *Het enig middel is niet gegrond.*"

De ambtenaar-geneesheer en bijgevolg ook de verwerende partij waren van oordeel dat er geen sprake is van een ziekte of aandoening waarop medisch handelen een impact zou kunnen hebben en dat de problematiek van de zoon van verzoekers zich louter op pedagogisch vlak situeert. Verzoekers hebben die stelling in het kader van het voormelde beroep niet kunnen ondermijnen of als niet deugdelijk kunnen laten doorgaan. Het uitgangspunt waarop het middel is gesteund, met name dat het zou gaan om een medische problematiek, is in die optiek dan ook niet correct. Alleen al om deze reden kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij betogen dat de verwerende partij nogmaals, in het kader van het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten deze keer, een onderzoek zou moeten hebben gevoerd naar de medische problematiek van hun zoon, de beschikbaarheid van behandeling en geneesmiddelen in Albanië en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, dan wel hierover nog eens bijkomend te motiveren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers brengen voorts geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat hun zoon het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst en tonen aldus niet aan dat er een risico zou bestaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot is hiervoor al gewezen op het verwerpingsarrest inzake het beroep tegen de beslissing van de verwerende partij ingevolge de aanvraag op grond van artikel 9ter, zodat de argumentatie dat de bevelen zouden moeten worden vernietigd om reden dat de beslissing over de aanvraag moet worden vernietigd niet dienstig is.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS